

מדליית זהב ליופי

שהתעמלות היתה זוכה במדליית הזהב הראשונה.

בישראל זהו ענף ספורט מקופח ומוזנח. לגבי הישראלי הממוצע מיתקשר המושג התעמלות עם שעות הבטלה בתוכנית הלימודים של בית-הספר, או עם כמה נענועי זרועות ורגליים האמורים כביכול, להקנות לו כרשר גופני. למעשה זוהי תורה מסוכפת וקשה המיועדת להביא אדם לידי שליטה מקסימלית באבריו ותיאום מלא ביניהם. שלימות התנועה והשליטה מגיעה לידי

יו צריכות לחלוף 50 שנה מאז ייסוד אגודת הספורט הפועל, כדי שאורחי ישראל יגלו שספורט אינו רק שם נרדף לאלמות, התפרעות, סורקו יצרים ותאוות ניצחון שלוחת רסן. הוא יכול להציג גם יופי.

כאשר נערכו השבוע האירועים והמור פעים במיסגרת כינוס יובל ה-50 של הפועל, הם הכילו שפע של תחרויות, שהיה בהן לעורר עניין. למרות רמת ההישגים הנמוכה יחסית של המשתתפים, נשמר המתח בי-

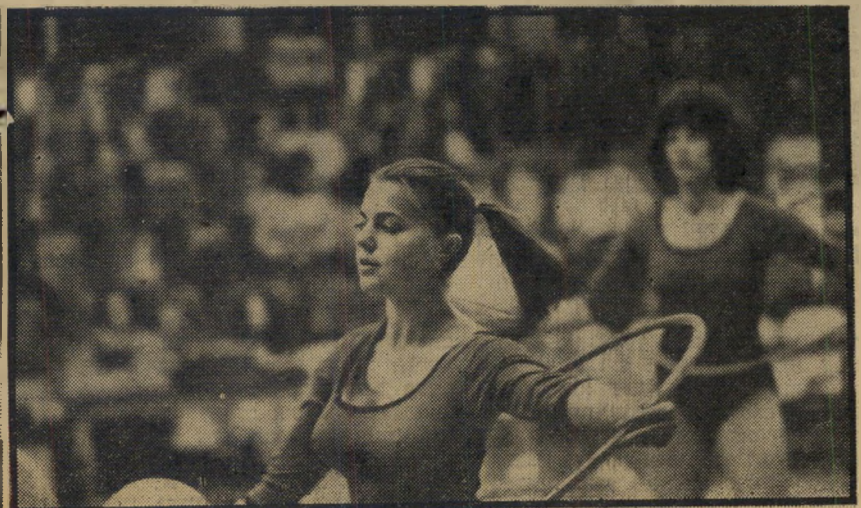
המאמנת
דליה פריבס-הררי, מאמנת נבחרת הנשים של ישראל בהתעמלות, עוקבת ביחד עם אחרי חניכותיה המתעמלות בזירה.

השיא היחידי שנשבר בכינוס היוכל של הפ

צחוק ועצב
בנות נבחרת ההתעמלות האמנותית (למטה) משתעשעות, שעה שאלופת ההתעמלות ארנה ברויך מאוכזבת.

ריח חבווק שתי מתעמלות מחבקות זו את זו על גבי הקורה כדי למנוע נפילה. התמונה צולמה בשעת אימון, כאשר שתיהן עלו על הקורה משני צידיה לתירגול, נתקלו זו בזו על הקורה.

איזון עדין מפגינה אורנה ברויך, מכפר-סבא, בעת ביצוע תרגילי שיווי-משקל על גבי קורה. אורנה, אלופת ישראל בהתעמלות על מכשירים זכתה רק במקום שני בכנס הפועל.

מירוצי האתלטיקה, קרבות השחייה, משחקי הכדורסל ושאר ענפי התחרות. אולם שום מקצוע ספורטאי לא יכול היה להתמודד עם העתיק והאציל שבענפי הספורט — ההתעמלות.

היתה זו הטלוויזיה שהמחישה להמונים את מידת ההגאה האסתטית וההתפעלות שניתן להפיק מההתמודדות הבסיסית ביותר — התמודדות האדם עם גופו. תחרויות ההתעמלות עצמן לא משכו קהל רב. הן חסרות את המתח שבמאבק, את תחושת המהירות ואת שילחוב היצרים. רק צופים בודדים באו לחזות בתחרויות האליפות בהתעמלות שנערכו באולם נידח, בקיבוץ מירוע שבעמק יזרעאל.

רק בשעה שהטלוויזיה שידרה את מופעי הראוות בהתעמלות, שנערכו מחוץ למיסי גרת התחרויות, יכלו הצופים להבין מה החמיצו. אם היו מעניקים בכנסי ספורט מדליות לא רק לפי רמת ההישגים בהם אלא לפי היופי המגולם בהם, אין ספק

